

Literární texty

VČELA

Matyáš Perek, 8. B

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2014/2015**

Bolest

Někdy mám pocit, že cítím všechnu bolest světa,
jako by v něm ubývalo světla.

Jako by všechno procházelo mnou,
bolest lidí, kteří kolem jdou.

Jako bych cítil, co oni cítí,
cítil sevření těch sítí.

A podívej, je jich kolem nás víc, než myslíš,
těch lidí, kteří denně hledají sílu k žití.

Ženská s třemi dětmi, co je na ně doma sama,
pokaždé se modlí o přežití mezi výplatama.
Dopřát jim vše, proto v kuse maká,
zahrnout je láskou, je to marná snaha.
Po nocích pláče, když slyší, jak se děti smějou
jejím dětem, nechtějí je mezi sebou,
protože mají hadry ze sekáče, naděje jim berou.
Matka přesto zatne zuby a jde dál svou cestou.

Chlap, co skončil na vozíku, znovu našel sílu,
nedávno měl zbraň u spánku, přesto znovu našel víru.
Nedávno chtěl se vším skončit,
zapomněl ten důvod, proč žít.
Smířil se s tím, že už nikdy neuslyší vlastní kroky,
dny tráví tím, že vzpomíná a zírá do tmy.
Kdysi se smál a užíval si života,
to vše je pryč, pohltila ho prázdnota.

Kluk, co skončil na ulici, je z něj bezdomovec.
Denně musí bojovat, jinak ví, že přijde rychlý konec.
Lidi ho mají za feťáka, denně žebra pomoc žádá.
Lidi si myslí, že je troska, neví, kde je pravda.
Když mu bylo 15 let, přestali ho vychovávat,
vykopli ho z bytu, nevěděl, jak si vydělávat.
Nevěděl, kudy dál, docházely mu síly,
byl fakt kousek od toho, začít si hledat žíly.

Věnujte mi malou chvíli, koukněte se kolem sebe,
dívejte se do očí lidem, co jdou kolem tebe.
Uvidíte příběhy, uvidíte starosti,
uvidíte oči utopené v bolesti.

Uvidíte odvahu jít dál přes to všechno,
porvete se s tím, i když život je teď peklo.
Protože víte, že jednou přijde světlo,
cítíte, že jednou uvidíte vy mě, možná já vás a ne peklo.

Denis Blábolil, 9. C

Lukáš Pešek, 2. A

Vendula Hekrdlová, 6. C

Kristina Blahutová, 8. A

Martin Smrž, 6. B

Jiří Trachta, 6. C

Adéla Pistorová, 4. B

Kamila Punáková, 7. B

Edita Pohlodková, 6. C

Samuel Bigas, 6. A Dominika Karafízievová, 7. B

Nina Štěrbová, 6. C

Bílý čáp

Eva Neubauerová, 7. B

Ondřej Novák, 4. B

Aneta Blábolilová, 4. B

Jiří Mudrik, 7. B

Žaneta Oláhová, 7. B

Johana Blažková, 6. A

Vojtěch Kolář, 6. C

Denisa Pišová, 6. C

Černá ryba

Každý rok 23. prosince jezdíme do Třeboně vařit černou rybu. Vařili jsme jako vždy se strejdou Vaškem. Brzy ráno mě poslal ke kádi, abych vylovila kapra. Chytila jsem tři velké kapry, ale strejda řekl: „Jsou moc velcí, Anet, chyt' tři menší kapry.“

A protože jsme s Irenkou, mojí sestřenicí, nechtěly vidět, jak strejda kapry zabíjí, šly jsme se projít do lesa. Zapovídaly jsme se a nevěšimly si, že jsme na úplně jiné cestě. Řekla jsem zděšeně: „Ztratily jsme se, ale myslím, že jsme u Rožmberku. Na místě, kde v létě sbíráme houby.“ „Ne, ne“, usoudila Irča, „myslím, že jsme ve Čtvercích.“ Čtverce jsou lesy vysázené do tvaru čtverce. Měla pravdu, nacházely jsme se ve Čtvercích. Nevěděly jsme, co máme dělat.

V tu chvíli se ozvalo praskání větví a z blízkého mlází vylezl muž, který držel v ruce stromek. Nevím, kdo se lekl více, jestli my nebo on. V první chvíli jsme si myslely, že je to divočák. Leknutím jsme skoro koktaly, když jsme se ptaly na cestu. Pán si oddychl: „Děvčata, to jsem se vás ale lekl!“ Poradil nám, kudy se dostaneme zpátky, a rychlou chůzí mizel v dáli.

Šťastně jsme dorazily do mlýna, kuchyň byla celá provoněná kaprem na černo, teta nám uvařila čaj a dala nám ochutnat vánoční cukroví. A v tu chvíli začala pravá vánoční atmosféra.

Aneta Lefanová, 6. A

Tereza Punáková, 7. B

Bruslení

Letošní vánoční svátky naše rodina trávil v Německu. Deset dní jsme bydleli u rodiny, ve které pracuje moje mamka. Bylo tam moc hezky, chodili jsme na výlety, do bazény a také bruslit. Jeden zážitek tedy pro vás mám a stále mi vyvolává úsměv na tváři.

Jednoho dne po Vánocích jsem se s tátou a mou sestrou Nikolou domluvili, že půjdeme bruslit. „Chce to trochu po tom sněženém cukroví,“ řekl táta a my s radostí souhlasily. Všichni jsme se teple oblékli, zabalili jsme svačinu, brusle, helmu a vyrazili jsme. Cesta autem trvala asi deset minut do patnáct kilometrů vzdáleného Würzburgu, kde bylo velké kluziště.

Když jsme dojeli na místo, otevřeli jsme kufr auta, abychom si vzali sbalené tašky a hlavně brusle, poněvadž bez nich by se špatně bruslilo. „Tatíí, moje brusle tady nejsou!!!“ zavolala jsem zděšením. „Podívej se pořádně a znovu. Naložili jsme všechno“ odpověděl táta. V tu dobu už Niki čekala u haly. Běžela jsem za ní povědět jí, že nemám své brusle. Ale v tom jsem si všimla, že má své i moje brusle v ruce. „Uffff, to se mi ulevilo! Tati, brusle jsou na světě!“ zakřičela jsem. Táta jen zavrtěl hlavou, usmál se a šel za námi. Pak jsme šli zaplatit a museli jsme projít turniketem. První šla Niki. Ta držela kromě svých bruslí i helmu a ta se jí zasekla v turniketu. Přiběhla jsem jí na pomoc a situaci jsme společnými silami zvládly.

Konečně jsme dorazili na kluziště! Bruslili jsme obě jako o závod. Jednou jsem spadla na ruce, podruhé zase na bok a potřetí zase na zadek. V tom mi přišel na pomoc neznámý muž, aby mi pomohl. Jen jsem se usmála a řekla: „Danke“ a odjela jsem se.

V ten den jsme si s Niki užili hodně legrace a máme na co s úsměvem vzpomínat.

Lucie Vivienne Röslerová, 6. A

Štědrý den

Štědrý den je pro mne nejhezčím dnem v roce. Celá naše rodina se na něj vždy těší. O adventu maminka vyzdobí byt a každý večer si zapálíme svíčky.

Ráno na Štědrý den snídáme vánočku, kterou rodiče pečou dva dni předem. Před polednem jdeme všichni na náměstí, kde mají sraz motorkáři. Sjelo se jich tu tolik, že je náměstí plné. Motorky se mi moc líbí. Když to skončí, jdeme se s rodiči a sestrou ještě jednou projít.

Po příchodu domů začíná miminka připravovat večeři a já jsem nedočkavý a zvědavý co bude pod stromečkem, moc si přeji nový mobil. Když se setmělo, je večeře připravena. Zapálíme si svíčky a usedneme ke stolu. Jako hlavní jídlo je kapr a bramborový salát.

Po večeři odcházíme se sestrou do pokojíčku a čekáme na zacinkání zvonku. Vždy to trvá dlouho, ale letos to je rychlé. Už totiž nevěřím, že dárky nosí Ježíšek, a tak to mají rodiče jednodušší.

Pod stromečkem je spousta dáreků. Se sestrou se střídáme v rozdávání a pokaždé, když někdo z nás rozbalí dárek, řekne: „Děkuji, Ježíšku“. Z každého dárku mám velkou radost, například z knížek od Jaroslava Foglara i z oblečení, ale tajně doufám, že dostanu i nový mobil, ale rodiče se rozhodli, že mě trošku pozlobí. Dárky jsou už všechny rozbalené, ale mobil nikde. Taťka řekl: „Prohlédni to i ve větvích.“ Ve větvích najdu kravičku, jenže je pro mamku, hledám dál a úplně vzadu ve větvích setra vidí balíček, který je pro mne. Je to můj vysněný mobil, mám radost.

Tyto Vánoce jsem dostal všechno, co jsem si přál. Vánoce mám moc rád nejen kvůli dárkům, ale hlavně kvůli tomu, že jsme všichni spolu a nikdo nikam nemusí a doma panuje hezká, pohodová nálada.

David Viktora, 6. A

Vojtěch Kirschner, 7. B

Natálie Jurčíková, 7. B

Pohled z okna Jak se dívám na svět...

...když se cítím dobře

Bydlím v rodinném domku na okraji Českých Budějovic. Mám v něm svůj pokojík. Hned vedle psacího stolu je velké okno. Tady trávím většinu svého času. Buď píšu úkoly, učím se, nebo poslouchám hudbu.

Když se chvíli zasním, zadívám se oknem ven a představuji si, jak brázdím ulice na svém skútru. Okno je směřováno na východ. Hned zrána mě probouzejí sluneční paprsky, střechy okolních domů jsou krásně červené. Teď v zimě z komínů stoupá k nebi dým. Sousedé mají na zahradě krásnou vánoční výzdobu.

U nových řadových domků vidím, jak malí kluci hrají hokej, lidé chodí venčit své psy, nebo se jdou jen tak projít.

V dálce se zlatavě leskne křížek na kopuli kostelíka na Dobré Vodě. Zvenku na mě dýchá adventní pohoda.

...když se necítím dobře

Zítřka hrozí opakování z přírodopisu. Musím se učit dlouhé názvy rostlin, které k smrti nenávidím. Když už mě nebaví předstírat koukání do sešitu, zadívám se oknem na střechy domů a komíny, ze kterých se valí šedý kouř. Sousedé už mají vánoční výzdobu. Samozřejmě stejně kýčovitou jako vlani.

U řadovek řvou malí nevychovaní kluci. Kolem našeho domu procházejí lidi, co se vrací domů z práce. Závidím důchodcům venčení ubafaných psů.

Na Dobrou Vodu ani nevidím. Všude je mlha a sychravo.

A já tu musím sedět a na všechno se jen koukat. Kéž už bych byl v důchodu!

Martin Písek, 9. A

Silvestr

Je krásné ráno, protože svítí sluníčko a sníh kolem chalupy se nádherně třpytí. Na chalupě se sešla skoro celá rodina. Přijela teta Hanka, strejda Petr, bratránci Martínek, Tomášek a sestřenice Barunka. Samozřejmě tady byla i naše babička s dědou, taťka, mamka a sestra Adélka.

My, děti, jsme si na chalupě povídali a nejdnou mi teta donesla dopis. „Pojďte všichni sem, teta nám donesla dopis,“ řekla jsem. V tom dopise bylo napsáno, že máme jít k vodárně a že tam nejdeme další dopis, který by nás měl dovést k pokladu. Tak jsme tedy vyrazili.

Šli jsme dál a dál od jedné zprávy k druhé, ale hlavně jsme stopovali. Šli jsme po stopách asi našich rodičů, nevěděli jsme, čí stopy to jsou. Plnili jsme různé úkoly, např. že jsme přišli na místo, odkud vedly stopy do pěti různých směrů, a my jsme museli rozhodnout, která stopa je ta pravá.

Když jsme došli k jednomu rybníku, Tomášek si pořád chtěl zkusit stoupnout na led. Teta mu ale říkala, ať tam nechodí, ale on jí neposlechl, šlápl na led a okamžitě se propadl. „Pomoc, pomoc“, křičel Tomášek, jak se lekl. Teta po něm sahala rukou, ale moc jí nešlo Tomáška vytáhnout. Naštěstí ho po chvíli vytáhli ven, ale byl celý zmrzlý, protože i když svítlo sluníčko, foukal studený vítr.

Nakonec jsme se museli rozdělit na dvě skupiny: já, Adélka, Martínek a Barunka jsme šli hledat dál poklad a teta se strejdou a Tomáškem šli na chalupy, aby nenastydl. My jsme se trochu báli, protože se začínalo stmívat. Naštěstí jsme brzy poklad našli, byl schovaný u rybníka a jedné chatrči. Když jsme poklad rozbalovali, tak najednou Martínek vykřikl: „Podívejte se, někdo sem jde“. Báli jsme se víc než předtím, ale naštěstí to nebyl někdo cizí, byla to mamka s tátou.

Všichni jsme se v pořádku vrátili na chalupu. Najedli jsme se, vykoupali a v devět hodin jsme šli odpalovat ohňostroje. Poté jsme na chalupě jedli jednohubky, ke kterým jsme pili bowli a dívali jsme se na Partičku. O půl noci jsme si připili medovinou, a pak jsme šli spát, protože jsme z celého dne byli unavení.

Magdalena Krejčí, 6. A

Kateřina Lavičková, 7. B

Žáci 3. A

Bárováček zpívá a tančí

Jarní období roku v souboru Bárováček se už poněkolkáté nese ve znamení soutěží a zpěvu. Nejinak tomu bylo i letos.

V březnu se děti ze souboru zúčastnily pěvecké soutěže Jihočeský zpěváček, kterou organizuje Jihočeské folklorní sdružení, jehož členem je soubor Bárováček již od roku 2005. Soutěž se letos konala v Kovářově. Lucie Chroustovská ze 2. třídy si vyzpívala 3. místo.

V dubnu se v Českých Budějovicích konala Krajská přehlídka dětských folklorních souborů, kterou letos pořádal DDM České Budějovice. Bárováček zde vystoupil s pásmem Jarmark, do kterého se zapojily děti ze všech oddělení souboru – z přípravy, z Malého Bárováčku, z Bárováčku, zpěváci i muzikanti. Velké poděkování patří kapele pod vedením ředitele školy, která velmi pěkně a z paměti nacvičila celé pásmo. Přestože nepostoupily na celostátní přehlídku, vystoupení se jim povedlo a všichni, včetně velkého počtu rodičů fandících v obecnstvu, byli s výkonem spokojeni.

Měsíc květen je již každoročně spjat se školní akademií. Přípravka Bárováčku si pro letošní školní akademii s názvem „Pošťák Baara nese psaní, víc nám poví, až zazvoní“ připravila vystoupení pod názvem Jede, jede poštovský panáček. Děvčata si nacvičila dívčí tanec Kolečka a společně s chlapci párový tanec Čí sou to tu chlapci. Koncem měsíce se Bárováček zúčastní XX. folklorního festivalu v Kovářově.

V červnu čeká děti z Bárováčku ještě vystoupení v DC Arpida a pak už všichni budou vyhlížet a těšit se na prázdniny.

A v září se všichni opět sejdeme.

Lenka Skleničková
vedoucí souboru

Já a hudba

K hudbě mám velmi dobrý vztah. Pouštím si jí skoro každý den. Hudba mě uklidní, baví mě a dělím se o ni s přáteli. Dříve jsem hrál na flétnu. Také jsem zpíval v hudebním sboru Carmina. Hudba je krásná, rozděluje se na různé žánry, někdy vyléčí i největší smutek a sjednotí lidi dohromady.

David Viktora, 6. A

Já a Hudba

Hudba je každou chvíli jiná.

Možná stejné noty, ale jiné nasazení.

Hudba je všude kolem nás. Ať už tlukot srdce nebo rádio či pouliční hráč pořád je to hudba.

Mně hudba pomáhá při učení, relaxaci, čtení atd...

Mám ráda zpívání u ohně a nebo v rodinném kruhu, protože je skvělý pocit být s lidmi kteří mě chápou, mají rádi...

Hraním na různé nástroje se může stejná píseň odehrát milionkrát, ale pokaždé je jiná.

Jsou různé akordy, stupnice, tóny, intervaly, dlouhé i krátké noty, ale každá nota je důležitá v každé písni, protože bez ní je ta píseň prostě jiná.

Veronika Břížďalová, 7. A

Já a hudba

Já poslouchám klasickou hudbu, protože mě baví a dobře se při ní odpočívá. Posloucháme jí doma všichni. Hudba mě baví.

Tadeáš Steinecker, 6. B

Jan Šimeček, 6. A

Já a hudba

Chodím do dětského pěveckého sboru Carmínek. Nedávno jsme byli ve Strakoncích na soutěži a získali jsme ZLATÉ PÁSMO.

Zpívání mě moc baví. Doma poslouchám jakoukoli hudbu, ale v poslední době poslouchám Ewu Farnou, Lucku Vondráčkovou a Katty Perry. Když mám špatnou náladu, uklidní mě to, že si pustím písničky a k nim si dám čokoládu, ale nesním jí moc, protože neodolám a zase zpívám.

Monika Podlahová, 6. B

Jan Šimeček, 6. A

Já a hudba

Hudba je krásná tím, že má melodii, tón, rytmus a mnohem více, než je v těchto slovech. Každá píseň, skladba, opera má srdce, které povídá o citech a pocitech. Dříve platilo: „Co Čech, to muzikant.“ Dnes už tomu tak bohužel není. Jen si zkuste zahrát na nějaký hudební nástroj a od hudby se už nikdy neodloučíte.

Aneta Lefanová, 6. A

Fifinka a Brutus

(Jak by mohla vypadat psí dvojice se jmény - Fifinka a Brutus?)

Fifinka je malinká fenička pudla. Je krásně sněhově bílá, na nožkách má nažloutlé tak zvané ponožtičky. Umí být velmi milá a mazlivá, ale když ji někdo naštvne nebo ji někdo provokuje, dokáže se pořádně naštvat a zavrčít.

Bydlí spolu se svou paničkou v paneláku v centru města. Její majitelka je starší dáma v nejllepším věku. Ale na svůj věk o sebe velmi pečuje, a proto ani nejde poznat, kolik jí je vlastně let. Její malá vnučka bydlí s nimi. Má dlouhé blondáté vlasy a oči modré jako studánky. Na Fifinku jsou obě moc hodné, kupují ji oblečky, chodí s ní do salonu... Jsou pečlivé majitelky.

Vedle přes chodbu bydlí mladý pán a ten má také psa. Je to úplný opak Fifinky. Jmenuje se Brutus. Už podle jména je tvrdý a moc nemilý pes. Je to rasa Anglického stafordského bulteriéra. Brutus je celý hnědý, až na pár míst. Na hlavě mu mezi očima prolouvá bílá lysina, na nohách má bílé ponožky a na konci ocasu má bílou anténku. Je z bojového plemena, a tak není k ostatním lidem moc přívětivý. Ovšem ke svému pánovi je miloučký, mazlivý.

Martina Amblerová, 9. A

Žáci 3. A

Žáci 3. A

Žáci 3. A

Království Matematiky

Žil byl jednou jeden král, který se jmenoval Mínus. Jeho žena, královna Odmocnina, byla moc hodná, ale smutná. Nemohla totiž otěhotnět.

Jednou se však objevil před královstvím čaroděj Zlomek.

„Vaše Veličenstvo!“ zvolal na královnu. Královnu obklopili strážníci, Lomené výrazy. Měli o královnu strach. „Nebojte! Mám pro Vás lektvar Dělení.“ „Co to znamená?“ zeptala se královna a odstrčila strážné.

„Vy a král vypijte lektvar a rozdělíte se na dva, Vaše kopie se spojí a vznikne z nich miminko, královský potomek.“

Královna okamžitě běžela za svým chotěm Mínusem. Po dlouhé době ho přesvědčila a oba vůdci Království Matematiky se napili a rozdělili. Kloni krále a královny se spojili a na jejich místě se objevilo miminko. Královna Odmocnina byla tak šťastná, že prince pojmenovala Dělený Zlomek.

Eliška Kurázová, 9. C

Není růže bez trní (úvaha)

Růže bez trní? To by snad nebyla ani růže. Ta kouzelná, hezky červená růže, která potěší každou dámu na větě. Ale růže bez trní? To je vážně jako život bez chyb a špatného rozhodnutí.

Trn si myslím, že zobrazuje několik ostrých překážek, abychom se dostali k nádhernému červenému květu. Zobrazuje spoustu nástrah, ostnů a chyb, které nám pomáhají se ponaučit. Nebo snad ne?

Trny na růži nám řeknou, jak správně uchopit růži, abychom se nebodli. V životě nám to řeknou chyby. Ať malé chyby nebo velké chyby. No řekněte. Udělali jste někdy chybu? Já myslím, že ano, Ať ve škole nebo ve vašem životě.

Trny nás učí jako chyby v životě. Chyby nás pronásledují celým životem. Celý náš život je škola, kde se učíme, ale nedostáváme známky, ale něco se nám děje.

Učíme se chybami? Já myslím, že ano.

Martin Dušák, 9. C

Není růže bez trní (úvaha)

Není růže bez trní. Tuto metaforu slyšíme často, ale co to vlastně znamená? Je pravda, že bez trní by už růže nebyla růží? Existovala by růže, kdyby neměla trny, nebo bychom ji za její krásu už dávno vyhubili?

Růže s trním je vlastně člověk, který má také své obranné mechanismy. Vždyť kdyby člověk neměl trní, tak by v moderní době vůbec nepřežil.

Přemýšlejte. Růže je krásná, ale krása má spoustu nepřátel. Krása je křehká jako okvětní lístky růže, pokud se o ně nebude pečovat, opadají. A co by se stalo, kdyby růže ztratila svou krásu? Dokázali bychom ji přesto vidět jako květinu?

Člověk má svůj charakter a květina také. Když člověk postupem času zestárne, všichni v něm vidíme alespoň to hezké uvnitř. Ale co se stane s květinou, která zestárne, a květy opadají? Vezmeme ji a vyhodíme. Květina se často přirovnává k ženě, ale co když právě kvůli tomu muži čím dál tím častěji mění starší ženu za mladší? Co když v nás opravdu vidí růži?

Takto ke konci se musíme zamyslet nad tím, jestli chceme být květinami. Růže má trny a přesto ji vyhodíme. Nebylo by lepší být něco trvalého?

Lenka Housková, 9. C

David Vořel, 3. A

Michal Vojta, 6. B

Matěj Vazač, 6. B

Mikuláš Paleček, 3. A

Není růže bez trní (úvaha)

Nikdo není bezchybný. Jako každá růže má trny, tak každý člověk má nějakou chybu, byť je jen malinkatá a lehce přehlédnutelná, jako malý trn krásné růže.

Jako každý čin nezůstane bez dalšího následku, každý čin na sebe navazuje spousty dalších reakcí a mění se celý děj. Ať je děj dobrý nebo špatný, vždy si nese následek a podle něj se odvíjí i další děj.

Každá růže roste, má menší trny a ke konci jich má spousty a jsou i větší. Tak i člověk je při narození bez tajemství a lži, ale ke konci svého života má spousty tajemství a různých tajů.

O každou růži zavadí nějaké zvíře, byť jen malý pavouk. I v lidském životě se nám do života zaplete někdo, nebo se něco stane, na co nejsme pyšní a mohli bychom za to nést následky.

Každá růže nezůstane nikde samovolně růst, vždy někoho těší, roste pro okrasu, nebo později potěší někoho ve váze. Člověk se také sám vyvíjí a poté těší lidi okolo sebe, roste a vyvíjí se, aby někoho mohl těšit nebo mít rád, aby nezůstal nikdy sám.

Na závěr bych měl menší otázku. Proč je růže odjakživa tak spjatá s lidským životem? Asi proto, že je symbolem lásky a krásy. Šlechtí se odjakživa a člověk se odjakživa vyvíjí.

Ondřej Sýkora, 9. C

Žáci 3. A

Kam chodí táta, tam i synek chvátá (úvaha)

Táta a syn – je pravda, že jsou spojeni? Že musí syn být stejný jako otec? Co když syna zajímá něco jiného? Otázku, co z něho bude, si pokládá asi každý rodič, ale rodiče přece mohou ovlivnit dítě, když ho zajímá něco jiného. Ale některý otec nemá vždy rád všechny děti, některý otec čeká jenom na syna. Vždyť všechny děti jsou jeho. A co když syn využívá toho, že ho má otec raději než ostatní děti?

Je pravda, že matky a dcery jsou spojeny a drží při sobě? Je to pravda, protože matky mezi dětmi nevidí rozdíl, nevidí, jestli je to lepší nebo horší dítě, jen ví, že je to její. Popravdě jsou matky tolerantnější? Má otec všechny děti stejně rád, i když se tak nechová? Je to proto, aby se děti něco naučily? Co se mu odehrává v hlavě, když vidí syna a dceru? Musí mít pravdu vždy jenom syn? Musí všechno dostávat syn?

Některé děti jsou rády, že mají alespoň matku, která je má ráda nejen proto, že to její dítě. Musí matka kvůli dětem udělat cokoliv? A co sourozenci? Jak se chovají, když vědí, že dělá rozdíly? Co když otec neumí ukázat, že má rád svoje děti? Co dělají děti, které nemají ani matku, ani otce? Kde hledají podporu a rady do života? Doufám, že mají alespoň někoho, komu mohou říct všechno a ten je nezavrhně.

Co když je to dítě už dospělé? Jak se k němu chovají potom? A jak se to dítě chová k nim? Co když dítě nemá podporu nikde, co z něho vyroste? Je to jako nedořešený případ.

Patricia Berkyová, 9. C

Vzpomínky pamětníků

Vzpomínka na válku

Toto jsou vzpomínky na válku mé babičky, která se narodila v roce 1940.

Válku jsem prožila jako malá. Bydlely jsme s maminkou u babičky v Suchém Vrbném, protože táta byl se svými bratry a dědou zavřeni. Vzpomínám na nálety v Českých Budějovicích, kdy německá bombardovací letadla bombardovala topírny a nádraží. Když začaly houkat sirény, byl to signál, že bude nálet.

Babička, která se o mne starala, se mnou utíkala do pískáren, které se nacházely v blízkosti babiččina bydliště. Maminku jsme musely nechat doma, protože byla upoutána na lůžko.

Vyšly jsme už pozdě a na obzoru byla vidět bombardovací letadla. Pán, který stál před naším domem, nás zastavil, a řekl: „Lehněte si na zem a nikam se už nevydávejte, protože je to pro vás velmi nebezpečné.“ Poslechly jsme ho a čekaly, až ta hrůza skončí.

Nálet na topírny a nádraží jsme obě přežily. A ležící mamince se také nic nestalo, ale ty hluboké krátery po bombách, zbořené domy a všude kolem spoušť - to je stálá vzpomínka na válku, kterou už nechci nikdy ve svém životě zažít.

Pavel Sýkora, 9. A

Anna Klimešová, 3. A

Štěstí v neštěstí

Je to už poměrně dávno, ale zanechalo to dost mrazivé vzpomínky.

Babiččin děda měl bratrance. Jmenoval se Jan Krýdl. Za druhé světové války ho v roce 1942 odvedli do koncentračního tábora v Osvětimi. Díky tomu, že nesouhlasil s fašismem. Byl tam až do roku 1945, tudíž tři roky.

Měl manželku Marii Krýdlovou a syna Milana a ani jim neposkytli informace, jestli je vůbec naživu.

Bylo skoro nemožné přežít. Tehdy tam byla velká epidemie tyfu. Naštěstí jej nechytl, ale přesto měl dost potíží neumřít hladu. Všichni tam jedli, co našli.

Když se vrátil, byl to pro všechny hrozný šok. Jeho syn Milan ho jakoby neznal, nepomatoval si ho. Tátu mu odvedli, když mu byli tři roky. Vrátil se hodně vyhublý, samá kost a kůže.

Dostalo se to až k panu doktoru Hůlkovi. Hned běžel za Marií, aby jí řekl, jak ho má stravovat: „Víš Marie, musíš mu dávat jídlo po trošičkách, jinak umře a jeho organismus to nezvládne.“ Tak k obědu měl třeba dvě lžičky nastrouhaného jablka.

Dostal se z toho. Největší zásluha za jeho život patřila jeho blízkým a panu doktoru Hůlkovi, kteří ho zachránili.

Adéla Šťastná, 9. A

Jak můj děda zapískal na varnou konvici

Jednoho dne, když můj děda přišel do práce, viděl, že si paní, které pracovaly na dispečinku, daly vařit vodu na kávu. V té době ještě neexistovaly rychlovarné konvice. Byly to konvice s pískalkou, které hvízdaly, když se v nich začala vařit voda. A to by nebyl můj děda, aby nevymyslel nějakou legraci.

Tentokrát dostal opravdu skvělý nápad. Napadlo ho, že na tu konvici zapíská. Nadechl se z plných plic a zapískal. Jedna dispečerka zavolala na celý dopravní podnik: „Holky, kafe!“ Děda s úsměvem usedl do autobusu a odjel.

Dispečerky se seběhly ke konvici, těšíce se na dobrou teplou kávu. Po zalití je čekalo nemilé překvapení. Voda byla studená.

Když děda přišel další den do práce, dispečerky mu o té příhodě vyprávěly. Děda dělal, že o ničem neví. Ale nakonec ho začalo tláčit svědomí a ke všemu se přiznal. Všichni se tomu společně zasmáli a dispečerkám nevadilo, že měly iced coffee, které v té době ještě nikdo neznal.

Martin Písek, 9. A

Náš svět

Svět kolem nás se skládá z několika kontinentů, moří a oceánů. Žijeme ve světě moderní a vyspělé civilizace a techniky, ale vždy to tak nebylo. Také zvířata jsou součástí našeho světa, ať už užitečná, nebo chovná, to jsou taková, která chováme pro okrasu, nebo jako společníky. I příroda kolem nás se mění. Lesy se mění v silnice a nákupní centra a mizí zeleň. Člověk zlenivěl a z pohodlně. Kam nemůže dojet autem, tam nejede a neláká ho ano žádný pěší výlet.

Vojtěch Kolář, 6. C

Náš svět

Náš svět je modrá planeta,
náš svět voda obtéká.
Náš svět má pouště i hory,
náš svět má svatozář i rohy.

Náš svět ptactvem oplývá,
náš svět poklad v sobě ukrývá.
Náš svět je rájem všech zvířat,
náš svět nás dokáže hlídat.

Anna Marie Vilímková, 9. C

Jaroslav Polák, 8. A

Chytrý syn

Jednoho sychravého rána šel syn starého sýraře nasypat sýkorkám zrní. Sypal a sypal, až uslyšel syčet hada. Hbitě uskočil. Šel domů a dal si sytou snídani se sýrem. Po snídani šel nakrmit svého sysla Bertu. Po ranní práci šel pověsit prádlo, aby usychalo. Večer, když šel pro prádlo, slyšel houkání sýčka. Byl to dobrodružný den.

Františka Nečilová, Magdalena Barde, Ondřej Čapek, Mikuláš Paleček, 3. A

Pohádka o synovi

Byl jeden syn. Ten syn šel do lesa. V lese viděl žebráka, který jedl sýr. Žebrák mu pověděl, že u syslí nory je král sýčků a sýkorek. Dal mu mošnu, ve které byla mapa a syrový sýr. Syn se vydal na cestu k syslí noře. Cestou potkal hada, který syčel. Bylo sychravo. Syn se najedl sýra a byl sytý. U syslí nory všechno usychalo. Byl tam král, který synovi nasypal celou mošnu zlaťáků. Když šel zpátky, dal žebrákovi polovinu ze svého bohatství.

Matěj Turek, 3. A

Svět ze sýra

Jednou jel tatínek se synem do Světa sýrů. Do cesty jim vlezl sysel, tatínek musel rychle strhnout volant a tak narazil do stromu celého ze sýra. Ze stromu se ozvalo houkání sýrového sýčka. Dali si k svačině chléb se sýrem. Kolem nich letěla sýkora a vrabec. Vedle nich začala usychat květina a pak syčet sytý slepýš. Další den byl velice sychravý a z nebe se začaly sypat syrové vločky.

Ema Ingvortová, Lenka Ulmanová, Tomáš Hrubý, 3. A

Vtipná pohádka o synovi

Syn dostal sýr. A začal sýčkovat, že je syrový. Maminka řekla: „Nesýčkuj jako sýček.“ Syn začal syčet. A maminka mu začala sypat suchý, nadrobený rohlík. Syn povídá, „Nejsem žádná sýkora!“ Druhý den, když bylo sychravo, viděl syn sysla. A řekl: „Sysle, až venku bude po dešti a bude usychat tráva, tak ti přinesu jídlo, abys byl sytý.“

Diana Urbanová, Dominika Janáková, Jakub Kubů, 3. A

Bláznivé počasí

Byl jeden syn a ten nikdy nebyl sytý. Měl rád sýr a syrovou zeleninu. V jeho městě bylo pořád sychravo. Jeho kamarádi Tomáš Sýkora, Pavel Sýček a Honza Sysel se odstěhovali do jiného města, kde bylo tak horko, že usychaly květiny a syčeli hadi. Proto se odstěhovali do jiného města, kde se zas sypaly kroupy. Nakonec se vrátili a zjistili, že je v sychravém městě krásně.

Barbora Váňová, Jakub Justin, Ondřej Nečil, 3. A

Podivný sen (obrázky pana Ferdy)

Najednou jsem se ocitl na ulici, auta jezdila naopak – po střechách. Lidi jakoby chodili po vzduchu. Přišlo mi to podivné. Šel jsem dál, a co jsem neviděl, silnice byla bílá a přechod černý. Lidé měli kalhoty místo triček a čepice na nohou. Na velké reklamní tabuli bylo mé jméno, ale vzhůru nohama. Otevřel jsem oči a byl jsem ve své posteli. „To byl sen!“

Ferda začal cvičit (obrázky pana Ferdy)

Ferda jednou obědval a z guláše mu vyletěla moucha. Rozhodl se, že ji chytí. A tak běžel a běžel, až doběhl k tělocvičně, ale tam ho nechtěli pustit, když není přihlášen na kurz cvičení. Nejkratší doba přihlášení byla půl roku. Ferda chvíli přemýšlel, ale mouchu chtěl chytit a tak se přihlásil. V tělocvičně mu moucha uletěla na horní žebřinu. Začal lézt, ale z prostřední žebřiny spadl. Moucha mezitím sletěla přímo pod žebřiny a tak Ferda mouchu zabil při dopadu čelem.

Žáci 3. A

Žáci 3. A

Žáci 3. A

Evropská města a jejich rozvoj – taková byla a taková jsou dnes

Jak vypadala města ve středověku? Středověká města vznikla osadou většinou na nějakém soutoku dvou řek. Postupem času se osada zvětšovala do dnešní podoby. Ale vrátíme se k otázce, jak ta města vypadala. Určitě bylo nějaké náměstí a okolo něj se začaly stavět nějaké budovy a vznikaly i ulice. A postupem času se rozrůstala.

Dnes jsou města sociální a profesní struktura obyvatel.

V evropských městech jsou krásné historické památky a i nově vystavené budovy, které se nazývají mrakodrapy a jiné menší budovy, které jistě všichni obdivujeme.

Ale co se mi opravdu nelíbí, když se na starou budovu napojí nová budova, a to v moderním stylu – viz Nová scéna Národního divadla. Mně se to nelíbí, protože dojde k narušení historické budovy.

Můj názor na město je z jedné strany kladný a z druhé záporný. To, že máme vše blízko a nemusíme nikam daleko jezdit, je výhodou města. Nevýhodou je, že ve městě není skoro žádná příroda a jsou tam jen parky.

Kniha

Listuješ, ale nečteš.
Obrázky si prohlížíš.
Musíš číst, ale nechceš.
Nesměle se rozhlížíš.

Cítíš to? Dýchám.
Otevřeš. Zavřeš.
Chceš odejít.
Moje vazba žalem vzdychá,
chtíc, abys už začal číst.

Křehká vazba, tenké listy.
Do rukou mě toužíš vzít.
Svou volbou si nejsi jistý,
chceš odejít.

Jsem sama a opuštěná,
avšak plná příběhů.
Chtěla bych být navštívená.
Přečtena, pochopena.

Třesoucí se ruce,
slzy knihu smáčí.
Bez přestávky a v kuse.

Proč ses zastavil?
„Nechci tě mít!“
Tak ses mi postavil,
chceš odejít.

Nemůžeš mě pustit z rukou.
„Nechci s tebou být!“
Však jsi jen kniha!
Pusť mě! Chci odejít.“

Čti dál a neklej!
„Kdo jsi, že mi poroučíš?“
Už se na to nikdy neptej!
Čti dál, dokud neskončíš.

Už čteš další kapitolu,
nemůžeš se odtrhnout.
Chceš žít jen pro mě,
už mě nechceš roztrhnout.

Oddal ses mi a čteš mě dál,
jsi závislý.
A toho ses bál.

Čteš, už nechceš odejít.
Zahodit vše kvůli knize?
„Co víc můžeš chtít?“

Já? Ty chceš psát.
„Nechceš, abych tě opustil.“
Nechtěj mě rozesmát!
Napsat knihu,
o tom jsi vždy snil.

„Jsi mojí inspirací
a ty to víš.“
Vím a vím, o čem sníš.
„Jsem jediný, kdo se vrací!“
Nevracej se!
Piš, když smíš.

„Přece tě neopustím!“
Však jsem kniha jen,
tak si splň svůj sen!
„To ti nikdy neodpustím!“

Zahodil mě, vstal
Šel si za svým cílem.
Chtěl, tak se vzdal.
Dnes se chlubí dílem.

Nevadí mi, že jsem sama.
Jsem ráda inspirací.
Knížní závislost je známá,
kvůli ní se život ztrácí.

Prosím, čtěte v přijatelné míře.
Příběh není skutečný,
je totiž jen na papíře.

Eliška Kurážová, 9. C

Křišťálové srdce

Kdysi dávno bylo jedno království, kterému vládl mocný král. Král byl všemi milován, ale také velmi toužil po moci, která ho pohltila, a království upadlo v zapomnění a temnotu. To království se nikdy nenašlo. Až dodnes.

Znenadání se objevilo, ale král nebyl k nalezení. A tak vyslali do království svých šest nejlepších rytířů, aby pomohli princezně ochránit království před samotným králem. Jenže nikdo z nich nevěděl, jak království funguje, a tak se vydali za obyvateli. Ti si však vůbec nic nepamatovali, jako by nic nezažili. A proto se rytíři vydali do knihovny, ale knihu o historii království nemohli nalézt. Všimli si však jedné zamčené knihy. Pomocí magie se jim podařilo knihu otevřít a zjistili, že kniha nese název Dějiny Křišťálového království. Díky knize zjistili, že jen křišťálové srdce může navrátit království sílu.

Jedna stránka v knize však chyběla a to ta s popisem, kde král ukryl křišťálové srdce. Museli vyrobit falešné srdce. Najednou se začala otřásat země. Král se vrátil v plné síle. Obyvatelé Křišťálového království se začali bát. Srdce se muselo rychle najít. Jediné místo, kde by mohlo být, byla věž. Král svou temnou mocí začal terorizovat obyvatele Křišťálového království.

Když však srdce našli a dali ho princezně, ta nevěděla, co dělat. Na konci knihy o dějinách chyběla stránka. Princezna pobídla obyvatele, aby použili svá srdce plná lásky na to, aby se král nevrátil natrvalo. Když se tak stalo, srdce uprostřed náměstí se vznášelo a vytryskla duha, Král navždy zmizel. A Dějiny Křišťálového království jsou dnes významným artefaktem.

Ivanka Kerekaničová, 9. C

Knihy

Knihy nám dávají příběhy,
knihy nám dávají úsměvy,
knihy nám ukážou radost,
knihy nám nepřidají starost.

S knihami je svět lepší.
Bez knih by byl svět menší.
Knihy jsou pro nás dar.
Tak ať nepřijdou nazmar.

Michala Macková, 9. C

Barbora Váňová, 3. A

Andrea Mačí, 3. A

Knihy

Knihy má odstavce,
knihy má slova,
knihy má děj,
knihy má vše, co
má mít.

Knihy je jako žena,
musí se o ni pečovat,
brát na ni ohledy
a věnovat se jí.

Viktorie Machaloušová, 9. C

Knihy

V knize ukryté je tajemství,
najdeme ho, ale oči ho nevidí.
Knihy je pro nás poklad,
nepotřebujeme k němu doklad.

Knihy nám dávají moudrost,
svět je ukrytý v nich.
Dokáže udělit milost,
mohou nás zarmoutit.

Denisa Hlaváčová, 9. C

Františka Nečilová, 3. A

Kniha

Dobrý den, já jsem Kniha a povím vám něco o sobě. Můj obsah není zajímavý tak jako můj příběh. Jsem stará, ručně vázaná kvalitní kniha.

Můj úplně první domov byl u kronikáře, který byl posedlý pořádkem. Nebylo to špatné, byla jsem pořád čistá a slovíčko prach jsem skoro neznala. Nepřipravil mě však na to, co bude následovat.

Dalším mým domovem byl totiž archiv. V archivu se nacházela spousta prachu a prachem obtěžkaných zubožených knih, které čekaly, až se rozpadnou. Já měla naštěstí to štěstí, že jsem se po nějakém čase přesunula.

Tentokrát jsem šla do moderní rodiny sběratele. Trošičku mi připomínal kronikáře. Byl čistotný a dobře se o mě staral.

Nakonec vám chci říct, abyste se o své knihy dobře starali. Ony vám za to na oplátku budou dělat krásnou společnost.

Lenka Housková, 9. C

Hádanka

Ahojte všichni!

Každý už mě viděl,
každý slyšel.

Někdo koupil, někdo dostal.
Plný textu a obrázků jsem.

Co za podivína jsem?

„Nevíte?“

„Dám vám tedy ještě radu.“

Bývám v obalu.

Ve škole se ke mně moc nechovají.

Mívám hodně otázek

a hodně jich kladu.

Však na srdcích

vám nechávám radu.

„Už víte?“

*(Kniha.)
Martin Dušák, 9. C*

Kniha

Jednou jedna kniha byla,
co tak trochu zlobila,
do knihovny nechtěla,
a tak si listy nemyla.

Stránky měla ohnuté
a desky vodou polité,
v krabici na půdě ležela
a majitele neměla.

Kdo ji napsal, neví,
proto v krabici leží,
dokud si listy nemyla,
tak čtenáře neměla.

Teď už ale myslí
a listy už si čistí,
čtenáře už má
a ten do knihovny jí dá.

Denis Blábolil, 9. C

Vojtěch Kolář, 6. C

Let me introduce myself

My name is Anna. I go to school. I go to 4a class. I like school because it is fun. I live in a town called České Budějovice. I have got two sisters. I have got a lot of friends.

Anna Zhu, 4. A

I'm Monika. I have got one brother. His name is Jindřich. I'm nine. I don't like going to school. I like playing basketball with my friends. I live in a village called Adamov.

Monika Králová, 4. A

My name is Sam. I am 10. I have got two sisters. My sisters are six and two years old. I live in České Budějovice at number 43 Riegrova Street. I like playing computer games.

Sam Tippl, 4. A

My name is Eliška. I'm ten years old. My friends are Sára, Lída, Sophie and Sabina. I have got one brother. I go to school by car. My hobby is looking after animals. I have got one fish at home. His name is Modrásek.

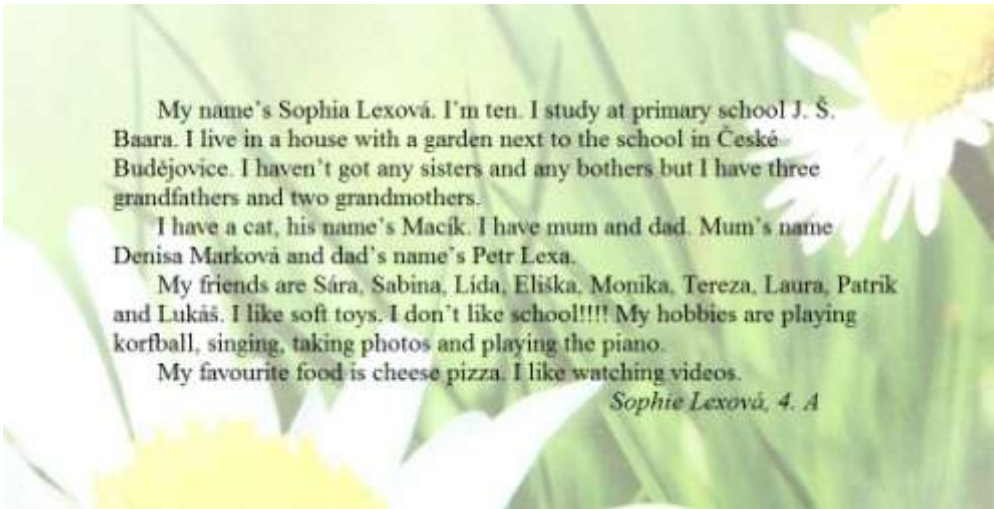
Eliška Sklenářová, 4. A

This is from Adrian Oláh. I like playing football. I like watching TV. I don't like school. I like Friday.

Adrian Oláh, 4. A

My name is Lída Poláková. I'm nine years old. I was born in Prague. I live in České Budějovice. I have got one brother. My pet is a blue fish. My birthday is in August. My hobbies are dancing, playing the flute, skiing, taking photos and learning English. I walk to school. I get up at quarter to seven.

Lída Poláková, 4. A

My name's Sophia Lexová. I'm ten. I study at primary school J. Š. Baara. I live in a house with a garden next to the school in České Budějovice. I haven't got any sisters and any bothers but I have three grandfathers and two grandmothers.

I have a cat, his name's Macík. I have mum and dad. Mum's name Denisa Marková and dad's name's Petr Lexa.

My friends are Sára, Sabina, Lída, Eliška, Monika, Tereza, Laura, Patrik and Lukáš. I like soft toys. I don't like school!!!! My hobbies are playing korfbal, singing, taking photos and playing the piano.

My favourite food is cheese pizza. I like watching videos.

Sophie Lexová, 4. A

Pravda a lež – dvě sestry jsou?

Pravda je sladká, pravda je lepší. Lež je hrozná, lež je nelidská. Pravdu řekne slušný člověk, zalhat dokáže jen nepoctivý člověk. Lež se hodí jenom tehdy, když chcete, aby někdo nevěděl o něčem, co má v budoucnu dostat jako dárek. Někdy je i pravda lží, když v ní člověk skrytě lže.

Pravdu říká každý člověk, který se nebojí něco přiznat. Lež je k ničemu, když dobře víte, že na pravdu se stejně přijde. Za den, za dva, za týden. Lži se neskryjete, najde si Vás časem, když se ale včas přiznáte ke lži, trest bude o to menší. Každý člověk dobře ví, že pravdou se dorozumí, lží vše jen zhorší.

Však se ale za pár let možná zjistí, že lhaní je zbytečné k zatajování. Pravdou se dorozumí každý lépe. Ke lži se stejně nikdo nepřizná. Lhát se bude stejně dále. Pravdou už se nikdo chlubit nebude. Někdo ale brzy zjistí, že pravdu mluvit bude vždy lepší než lhát všem do očí, aby něco zatajil.

Na pravdě je lepší to, že je sladší, než všechny sladkosti světa. Já už lhát přestávám, zjistil jsem, že pravdu mluvit je lepší než lhát všem lidem do očí. Když to víte, přestaňte lhát. Pravdu mluvte. Je to lepší než ošklivě lhát. Pravda je lepší než cokoliv na světě.

Martin Engl, 9. C

Jak vzniká město aneb o podobě města České Budějovice v době jeho založení

Dominika Maxová, 8. B

Matyáš Perek, 8. B

Klára Houfková, 8. B

Kristýna Somolová, 8. B

Michaela Řihová, 8. A

Kristina Blahutová, 8. A

Jaké podoby může mít štěstí?

Štěstí je opravdu důležitá věc. Hodně lidí říká: „S úsměvem jde všechno lépe“. Ale je to pravda? Určitě na tom alespoň malý kousek pravdy bude, ale ne každý den v životě může být jako z marcipánu.

Denně se člověk setkává s různými překážkami, které mu život předkládá. Je důležité pousmát se nad nimi a zkusit je nějak vyřešit.

Pro každého člověka znamená slovo štěstí něco úplně jiného. Pro děti radost z hraček či televizních pořadů, pro dospívající většinou lásku nebo přátelství, pro dospělé rodina a životní úspěchy a pro naše milované babičky a dědečky radost z vnoučat, či zdraví.

Mnoho lidí si vlastně ani neuvědomuje, jaké neskutečné štěstí má. Stěžovat si při každém problému nám podle mě z toho našeho štěstí jen ubírá.

Jednou jsem četla krásný citát: jeden hodně snil a Bůh tomu dal, ten druhý proklínal, tak komu vzal? Proto bychom měli snít a stěžovat si minimálně a náš život bude krásnější a hlavně šťastný.

Kristina Blahutová, 8. A

Jaké podoby může mít štěstí?

Štěstí může mít tisíce podob. Někdo si štěstí představí jako kouzelnou dámu ve slaměném klobouku a jiní jako zlatý prach poletující ve větru. Každý si představí štěstí jinak, ale jedno je jasné - štěstí nám přináší to, co chceme: radost, úlevu, oddych...

Ano, existují radostné chvíle, ale štěstí má i zlou sestru, neštěstí, která přináší smutek, bolest, rozpolcení... Ovšem kdyby nebylo neštěstí, jak by potom mohlo existovat štěstí? Vždyť by pak štěstí bral každý jako samozřejmost.

Třeba když jdete s člověkem, kterého máte rádi, lesem a on zakopne a spadne do jámy a bude mít zlomenou nohu, také řeknete: „Jaké štěstí, že sis nezlomil vaz.“ Nemyslím si, že neštěstí je krásné, ale zkrátka neštěstí musí být.

Když si vybavím svoje štěstí, vybaví se mi malý panáček celý ze zlata, jen v ruce má obrovský čtyřlístek, zelený jako tráva na jaře. A když na někoho čtyřlístkem sáhne, dá mu veliké štěstí.

Radost vlastně můžeme mít z čehokoli - když dostaneme jedničku, nebo když se nám splní náš cíl. Každý si své štěstí řídí sám. Někomu se k tomu musí trochu pomoci, ale stejně štěstí dosáhne každý, stačí jen věřit!

Tereza Sázelová, 8. A

Cyril Pohlodko, 7. B

Pavel Horváth, 7. B

Kamila Punáková, 7. B

Trang Thanh LE, 7. A

Kytlicová Jarmila, 7. A

Hana Klimentová, 7. A

Sandra Kadounová, 7. A

Evelína Hyková, 7. A

Patrik Gábor, 6. C

Přišla už pošta? – projekt AJG

Zuzana Fialová, 7. A

Aneta Davidová, 7. A

Michaela Bendová, 7. A

Hönig Matěj, 6. C

Keramika, 8. A + B

Ondřej Sýkora, 9. C

Marek Boháč, 8. B

Ondřej Anýž, 8. B

Anna Marie Vilímková, 9. C

Nelly Suchánková, 2. A

Nela Maturová, 2. A

Bao Hoang Gia, 2. A

Z našich výtvarných prací

Josef Pavlík, 7. B

Adéla Šťastná, 9. A

Emil Bendík, 7. B

Tomáš Holzer, 8. A

Milada Švecová, 7. B

Veronika Pěnkavová, 9. A

Barbora Poustevníková, 6. A

Monika Podlahová, 6. B

Natálie Silovská, 7. B

Lucie Rybianská, 7. B

Natálie Jurčíková, 7. B

Jaké podoby může mít štěstí?

Štěstí má mnoho podob. Každý si ho může představit úplně jinak. Podle někoho má štěstí určitý tvar nebo určitou postavu a někteří na štěstí nevěří a věří pouze ve fakta.

Podle mne může štěstí být, když se něco povede. Může mít podobu domácího mazlíčka, nebo někoho blízkého. Myslím si, že štěstí je spousta malých človičků, kteří se o nás starají.

Štěstí je jednička z diktátu, nebo výhra v loterii. Ale největší štěstí je láska. Každý člověk by si měl najít své vlastní štěstí. Někdo hledá štěstí celý život a někdo ho má od malička. Nedá se koupit ani prodat, štěstí je to největší kouzlo. Bez štěstí by byl náš svět smutný a úplně jiný, než ho známe.

Štěstí je pravý opak smůly a neštěstí. Ale každý, i když si myslí, že štěstí nenajde, tak mu později dojde, že si ho pouze nevyšímal.

Někdo při hledání svého štěstí najde lásku, nebo něco sobě milého. Ale stále ten, kdo má štěstí, o něm neví, a ten, kdo štěstí nemá, tak ví, co chce, ale stále ho hledá.

A jak je to v pohádkách? Každý život má dobrý konec. Dobrý člověk má dobrý konec a zlý člověk má konec takový, jaký si zasloužil, a to je štěstí.

Tomáš Holzer, 8. A

Jaké podoby může mít štěstí?

Radost, vítězství, láska a bohatství je jedno velké štěstí. Mnoho své štěstí velice prožívají a zároveň vyhrávají. Pro každého znamená něco jiného.

Výhra ve fotbalovém turnaji se může ze štěstí změnit v hrdost a radost. Dát obyčejnou, ale přesnou přihrávku, kterou tým či spoluhráč chytne, je štěstí velké. U sportu a vítězství překvapí až slzy dojetí. Že se něco povedlo, je podle mě velké štěstí. Štěstí je, že Bůh daroval talent a slávu lidu.

V každém štěstí je kousek lásky a sebelásky. Ta špetka štěstí se vždycky hodí. V každém vztahu, i v rodině, jsou občas neshody a trápení. Když štěstí rodinu pohladí, všechno zlo z rodiny uteče, a to je zázrak a naděje mít blaho a klid.

Jedna velká sázka, jak s penězi, tak s životem. Stačí jeden pouhý tah jako v šachu. Jeden tah změní vše, třeba i celý život. A v tomto vyhrát je štěstí nad zlato.

A nemusí to být jen štěstí v kladném slova smyslu, ale i v tom záporném. Například takový zloděj, který je u soudu za krádež a dostane pouze podmínku nebo menší trest, to je tedy štěstí!

Mít zdraví, sebelásku a milující rodinu, tomu se říká štěstí.

Michaela Řihová, 8. A

Matěj Vazač, 6. B

Zuzana Vávrová, 6. B

Jaké podoby může mít štěstí?

Co je to štěstí? Je to dar. Dar, který můžeme někomu dát, ale nemůžeme ho koupit za peníze. Pro někoho štěstí znamená, že je zdravý, má kde bydlet, co jíst. Pro jiné, že mají peníze a vše, co chtějí.

Mně stačí ke štěstí jen málo. Stačí mi láska. Opětovaná láska. Není nic hezčího než láska.

Jednou jsem slyšela krásnou píseň. Zpívalo se v ní: „Štěstí je krásná věc“. Píseň byla pravdivá. Tato píseň se mi vryla do paměti. Vždy, když jsem nešťastná, vzpomenu si na ni a hned je mi lépe.

Jiní lidé ani štěstí nemají. Nemají nic. Jiní štěstí mají, ale neváží si ho a můžou ho ztratit.

Daniela Balakářová, 8. A

Jaké podoby může mít štěstí?

Štěstí má mnoho podob. Každý si pod slovem štěstí představí něco jiného. Pro někoho je štěstí, že se dostane na vybranou školu, pro někoho že může být se svými nejbližšími. Ale vždy má štěstí stejný výsledek, a to ten, že pozitivně zahřeje u srdce.

Pro mě je štěstí, když jsou hlavně členové mé rodiny zdraví. Nejvíce štěstí asi člověk potřebuje ve škole či v zaměstnání. Když ve škole dostanete dobrou známku a víte, že jste se vůbec naučili, je to štěstí.

Štěstí každého z nás provází od kolébky do hrobu. Ale ne každý ho dokáže dostatečně ocenit, nebo si ho vůbec všimnout. A někteří z nás si ho ani dost neváží a berou ho jako samozřejmost.

Když dá někdo chudému člověku dvacet korun, je to pro něj štěstí. Naopak když dá někdo dvacet korun milionáři, tak si toho štěstí nebude vážit tolik jako chudý člověk.

Sečteno a podtrženo, štěstí je zvláštní věc, která je všude kolem nás. Štěstí si musíme vážit.

David Chudoba, 8. A

Žáci 3. A vzpomínají na Velikonoce

Požár

Sedím takhle jednoho dne v na zahradě, když vtom vidím nějaké mladíky, kteří kouřili cigarety. Mladíci si vykračovali, aby se předvedli svým kamarádům. Pak si šli lehnout na louku, kde dokuřovali cigarety.

Byl horký letní den a bylo asi 40 stupňů. Následovně vstali a jeden z hochů strčil druhého a upadla mu cigareta a rozžhavené pole vzplálo a hoši utíkali schovat se do bezpečí.

Nevychovaní mladíci nepřivolali pomoc a oheň se zatím rozšířil po celém poli. Za deset minut uviděl ohromný žár houbař, který zavolal hasiče. Přijel snad celý sbor hasičů. Horší bylo to, že u pole byly chatky a domy, které byly ze dřeva, a proto snadno vzplály.

U obce nebyl žádný rybník či jiný zdroj vody, takže se hasiči museli vracet zpátky do stanice pro vodu. Hasiči požádali také obyvatelé obce o pomoc, ale obyvatelé se báli a hasiči jejich rozhodnutí plně respektovali.

Tak hasiči požádali jiné hasiče z jiného města, ale už bylo pozdě. Domy a chalupy byly sežehnuté na popel. Oheň už neměl co pálit, zhasl.

Na chlapce samozřejmě také došlo, dostali pokutu a hlavně velké poučení pro příště. Houbaři bylo uděleno ocenění za statečnost a rozhodnutí. „Později se z chlapců stal klub proti drogám.“

Milan Hron, 8. B

Dominika Maxová, 8. B

Požár

Jednoho dne si dědeček usmyslel, že by mohl vzít svého vnuka do přírody.

Byl krásný letní den, všude litaly různé formy života a na zem dopadaly zářivé sluneční paprsky. Dědeček vzal své staré auto a jeli společně s vnukem přes polní cesty do lesa. Zde se procházeli a dědeček, jakožto správný botanik, vyjmenovával všechny rostliny a stromy, které měl na očích. Bylo již po dvanácté hodině a vnuk ještě ani nesnídal. Dědeček vzal s sebou špekáčky, jako překvapení.

Jelikož byl dědeček nezodpovědný a lehkomyšlný, tak založil oheň uprostřed lesa a během chvíle ztratil kontrolu nad ohněm. Ten se začal nekontrolovatelně rozšiřovat do okolí. Dědeček okamžitě utíkal se svým vnukem z lesa a jakmile byli v bezpečí, zavolal tísňovou linku. Dědeček se snažil vzpomenout na trasu, po které se dostali do lesa. Během telefonátu byl již střed lesa téměř vypálený. Po několika minutách dovedl dědeček hasiče na přesné místo požáru.

Hasiči okamžitě začali natahovat hadice a začali „systematicky“ hasit požár ze všech stran. Po několika hodinách dostali požár pod kontrolu a téměř uhasili veškerý požár.

Jakmile byla celá akce hotova, začalo se projednávat, jaký trest dostane dědeček. Vězení za takovouhle věc nepřipadalo v úvahu. Spíše se hovořilo o vyšší pokutě. Dědeček si jistě vzal ponaučení a toto se nikdy nebude opakovat.

Matyáš Baloun, 8. B

Martin Smrž, 6. B

Peklo ve věžích

11. září 2001

11. září 2001 začalo jako běžný pracovní den až do 8:46...

Tímto dnem započalo několik hodinové peklo v budovách Světového obchodního centra. Došlo totiž k teroristickému útok, který se navzájem vstříkne do jarmůti všech lidí na Zemi jako 11. září 2001.

Na místo teroristického útoka byli posláni hasiči NYFD (New York City Fire Department), kteří okamžitě vyrazili na místo záahy, ale většina z nich nevěděla, co se vlastně děje.

Členové NYFD byli zruvickare smělí na vše, ale ne za teroristický útok a už vůbec ne na tak velké budovy jako byla „Dvojčata“. Na místě byl velký zmatek, zpráves vypuknem telefonare síť a také evakuaci lidí. Ústřední nepokojné) věže. Mnohým však narazit další dopravní katalo do jiné věže a způsobuje velký požár a výbuchy, mezi záchranými složkami pomaje velký zmatek o tom, která věž je která, a proto chtějí a Jitná věže velké množství hasičů. Vše se po pár minutách po útoka horší k zemi.

Severní věž (našto gravitačního) však zatím stojí dál, a proto se do ní posílají hasiči a člunové PAFC a NYFD. V Severní věži je však takový žár (okolo 1000 stupňů Celsia) který snižuje nosky věže, pos naplňuje do stahu.

Po několika minutách se hořící i Severní věž, v jejich strobkách zabýve velké množství záchranářů, policistů, hasičů a civilních občanů.

Ať už to bylo a 11. zářím 2001 jakkoliv, nikdo už tenzo čermeho dne nezapomene velké množství ztrát na životech a v poslední řadě i na majetku.

Hlasné čluny NYFD, PAFC a NYFD začarňovaly čermt s hořícími rukama, mnohdy vlastní životy za života ostatních lidí, avšak hodné čluny záchraných složek o ten svůj život dne 11. září přišlo a již nikdy se nevrátil ze své každodenní služby domů za svými blízkými, rodinou a kamarády...

—(článek poskytl: ve sestavě: 08/04) po 11. září 2001

Ve Světovém obchodním centru započalo celkem **2 740 lidí** z **87 stáží** světa.

Z toho (zda bylo) **340 členů NYFD** (New York City Fire Department)

84 členů PAFC – toho **97 policistů**

(Port Authority of New York and New Jersey Police Dept.)

25 členů NYFD (New York City Police Department)

Pro ně jsou tyto lidé první hasičové.

ČEST PAMÁTKE OBĚTEM 11. ZÁŘÍ 2001

Pro každého z nás je to těžké vzpomínat na ten den, ale právě oni pomáhali a záchranou nás, když všichni umřeli.

Integrovaný záchraný systém

Hasiči jsou velcí machři,
zachraňují životy.
Mají také rudé věci,
do ohně i do vody.

Také je tu policie,
střílí všude, kde se bije.
Černou uniformu mají,
a na ní nápis policie stojí.

Poslední jsou záchranáři,
jež zachraňují lidi.
Oblečení v oranžové
ve dne v noci sřeží nás.

Natálie Silovská, 7. B

David Chudoba, 8. A

David Chudoba, 8. A

Jaroslav Polák, 8. A

Oheň

Oheň.
Oheň je světlo.
Oheň.
Ano, oheň pálí.
Oheň.
Ten v daleké dáli.
Oheň.
Ten světlý, co pálí.

Oheň.
Ten uhasit se má.
Oheň.
Ten hasič rád nemá.
Oheň.
Někde v dálce svítí.
Oheň.
Páni, hasiči se řítí.

Oheň.
Kdo ho jen založil?
Oheň.
S lesem tedy pořádně naložil.
Oheň.
To světlo, ono pálí nás.
Oheň.
Je uhašen, přijde další,
znova a zas...
Víme, že oheň
čeká jen na nás.

Denis Krátký, 9. C

Oheň

V jednom malém lesíku,
běhá parta lumpíků.
„Udělám si táborák! Přímou támhle u stromu!“
A jak řekl, udělal, setmělo se, běžel domů.
„Donesli jsme dřevo!“ zvolal zbytek chlapců.
Avšak oheň plál a plál, někdo ho tam
zanechal.
„To mu ale nedaruju!“ křičel jeden hoch.
Řekli si však: „Půjdem taky...“
Ustal všechn hluk.
Oheň ale nechali tam, že se nestydí!
Měli by si dávat pozor, ať nic nechytí.
Do ohýnku fouklo, zaplál celý les,
hasiči už jedou zachránit svou ves.
Auto rychle jede, budí sousedy.
„Kdo to tam do lesa jede?“ diví se myslivci.
Z auta rychle vyskákalo asi deset mužů,
hadice už napájí se, hasič volá: „Můžu?“
A už všude stříká voda,
asi jen dvě deci,
do nebes se zvedá dým,
haste oheň, přeci.

Nina Štěrbová, 6. C

*Lucie
Rybianská, 7. B*

Hasiči

Hasiči si vždy čas udělají
na nás děti i na dospělé.
Vždycky včas přijedou
a někdy nás objedou.

My si s nimi rozumíme
a někdy je pochválíme.
Hasiči jsou hodní páni,
zavoláme si je na počkání.

Denisa Píšová, 6. C

Malý plamínek

Byl jednou jeden ohýnek
a ten měl malý plamínek.
Všichni se mu smáli,
že nic nezapálí.

Měl jich plné zuby,
a tak šel zapálit stodoly.
Potom měl už velký plamen
a hasiči s ním měli problém.

Jan Dvořák, 9. C

Hasiči

Hoří, hoří, hoří,
zavolejme hasiče.
Ať to tu neshoří,
přivezou si hadice.

Už přijeli hasiči,
přivezli i hadice.
Hasí, hasí plamínek,
zbývá už jen plamínek.

Barbora Hejnová, 6. C

Katka a Honza (vypravování domyšlené z několika daných vět)

Nedorozumění

Bylo léto a Katka dostala za úkol otrhat na zahrádě rybíz. Byl krásný slunečný den. Katka se oblékla do plavek, vzala misky na rybíz a šla trhat. Aby jí šlo trháni od ruky, začala si zpívat. Nejprve potichu, ale když se rozhlédla a zjistila, že poblíž nikdo není, přidala na hlase. Zpívala moc ráda. Byla tak zabraná do trháni a zpěvu, že si ani nevšimla kolemjdoucího kluka Honzy.

Honza se na chvíli zastavil a poslouchal. Písnička se mu líbila. Když Katka dozpívala, řekl: „Ahoj. Jak se jmenuješ?“ Katka nejprve váhala, ale potom své jméno řekla. „Jmenuji se Katka.“

Nina Štěrbová, 6. C

Díky stejnému zájmu o hudbu si dobře rozuměli. Začali chodit s kamarády na diskotéky, kde hráli jejich oblíbenou hudbu.

Jednou mezi nimi nastalo velké nedorozumění. Honza si všiml, že se Katka hodně bavila s klukem, kterého neznal. Dokonce ho držela za ruku a oba se smáli. Honza dostal vztek a šel je od sebe odtrhnout.

To ale přeci neznamená, že když držela jiného chlapce za ruku, že Honza musí takhle vyvádět. Katka se na Honzu zlobila, že se takhle choval, a vysvětlila mu, že Petr je její kamarád z dětství. Honza se uklidnil a oba se usmířili.

Anna Čápková, 9. A

Letní prázdniny

Katka o letních prázdninách v prvním ročníku střední školy nastoupila na brigádu do supermarketu na doplňování zboží. Na brigádu se jí moc nechtělo. Při představě, že půl prázdnin stráví mezi regály a ve skladech, jí bylo vcelku na nic, ale ta druhá představa, že si konečně vydělá na svůj vysněný mobilní telefon, byla silnější.

Katka nastoupila hned prvního července. Téhož dne nastoupil i druhý brigádník Honza Novák, který byl stejně starý jako Katka, nebo o něco starší, a dostal na starosti lis na odpad. Dny ubíhaly a brigáda se zkracovala, Katka byla každým dnem uvolněnější. Ostatní spolupracovníci v supermarketu byli vcelku fajn, krom kluka u lisu, který po ni po očku pokukoval, ale oslovit se jí bál, nebo styděl, a stejné to bylo i u Katky.

Jednoho dne si Katka na skladu připravovala zboží na doplňování a docela nahlas si prozpěvovala svou oblíbenou písničku. Katka měla krásný hlas vytrénovaný zpěvem ze sboru, do kterého chodila na základní škole. Vtom za svými zády uslyšela: „Já jsem Honza.“ Rychle se otočila a uviděla kluka od lisu. Nikdy si ho moc neprohlížela, protože jí přišel nezajímavý. Až teď si všimla jeho krásných modrých očí lemovaných dlouhými tmavými řasami a v duchu si řekla: „Hm, zas tak špatný není“. Katka nejprve váhala, ale pak své jméno řekla také. Honza namítl, že s tímhle svým hlasem by mohla vystupovat. „Fakt hodně dobrý“, řekl uznale. Katka se omluvila, že netušila, že není ve skladu sama.

Když měli chvíli, různě mezi sebou debatovali. Brigáda končila a Katka s Honzou trávila stále více času, až si uvědomili, že spolu vlastně chodí. Zbytek prázdnin spolu trávili na koupališti, v kině a na diskotéce... Začal školní rok a oba se vrátili do školy mezi kamarády.

Jednoho dne mezi nimi nastalo velké nedorozumění. Honza čekal na Katku před školou a vtom ji uviděl, jak jde s cizím klukem a drží se přitom za ruce. Honza vyvolal žárlivou scénu. Katka se mu snažila vysvětlit, že to přece nic neznamená, když drží jiného kluka za ruku. „Je to kamarád Petr a je to třídní šašek. Prostě to byla legrace. Nechápu, proč musíš takhle vyvádět.“

Nakonec si vše vysvětlili. Honza se snažil situaci pochopit a pokračoval s Katkou dál.

Simona Kocourková, 9. A

Rostu a rozvíjím se, čím chci být, až budu velký

Každý člověk se rozvíjí. Sice každý jiným způsobem, ale to vůbec nevádí. Někdy se rozvíjíme psychicky a někdy fyzicky. Někdo se rozvíjí lepším směrem a někdo horším. Někdo se rozvíjí ve škole, někdo zase v přírodě. Prostě každý je jiný. „Čím chci být?“ Nejspíš člověkem se sebevědomím, co má velké cíle. Chtěla bych být cukrářkou, jelikož cukrářkou je i má maminka. Někdy k ní chodím na výpomoc a moc mě to baví.

Dříve jsem chtěla být servírkou, ale servírka je spíše noční život. Pracovat od nevidím do nevidím by mě zřejmě nebavilo. A proto jsem se rozhodla, že budu cukrářkou. Doufám, že mi to půjde, a proto říkám, že každý je jiný. Každý má jiné cíle, a tudíž i budoucnost.

Michala Macková, 9. C

Natálie Silovská, 7. B

Rostu a rozvíjím se, čím chci být, až budu velký

Jako malý jsem chtěl být pilotem nebo vojákem z povolání. Posléze mi došlo, že být vojákem je velmi fyzicky i psychicky náročné a pilot nese velkou zodpovědnost za cestující nebo náklad.

Je spousta povolání, která mě zajímala, nebo která se mi líbila. Ovšem nejraději bych byl autotronik nebo programátor.

Abych mohl být dobrým programátorem, musím ovládat angličtinu a mnoho dalších věcí.

Na autotronika potřebuji školu zaměřenou na elektrotechniku. Tento druh školy mi doporučil kamarád, který má na této škole bratra. Po škole je možné uplatnit se v automobilovém průmyslu.

Stále ale nejsem pevně rozhodnutý, na jaký druh školy půjdu. Je spousta povolání, která by se mi líbila nebo mě zaujala. Nejraději bych ovšem šel na gymnázium nebo školu s průmyslovým zaměřením.

Vojtěch Kolář, 6. C

Anežka Dvořáková, 8. B

Matyáš Perek, 8. B

Marek Boháč, 8. B

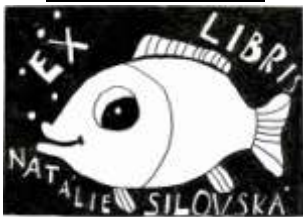
Linoryty

Ex libris Hlohovec, Slovensko – „Vodný svet“

Návrhy na linoryty

Michaela Strychová, 7. B

Natálie Silovská, 7. B

Lucie Rybianská, 7. B

Viktorie Machaloušová, 9. C

Eva Neubauerová, 7. B

Vojtěch Kirschner, 7. B

Ivanka Kerekaničová, 9. C

Anna Marie Vilímková, 9. C

Lenka Housková, 9. C

„Učitelé a dospělí nám některé věci neřeknou nikdy.“
(úvaha na citát Roberta Fulghuma)

Jsou věci, které nám prostě dospělí neřeknou, a musíme si na ně přijít sami. Můžou nám dát rady do života, ale většinu věcí si musíme okusit my samotní.

Rodiče jsou naším vzorem, víme o nich všechno, známe jejich vlastnosti i zájmy, ale naopak o učitelích nevíme skoro nic a přitom s nimi trávíme velkou část života. Vzdělávají nás, připravují nás na život, tak jako rodiče. Někdy na ně nadáváme, ale stejně je máme rádi. Jsou jako naši druzí rodiče. A nakonec si všichni uvědomí, že to s námi mysleli dobře.

Adéla Šťastná, 9. A

„Učitelé a dospělí vám některé věci neřeknou nikdy.“
(úvaha na citát Roberta Fulghuma)

Otázka, co mi učitelé a dospělí nikdy neřeknou, je poměrně složité téma. Ačkoli jsem se nad touto otázkou zamýšlel dlouhé hodiny, napadlo mě jen pár bodů, který by stály za uvážení.

Myslím, že dospělí a učitelé mi nikdy nemůžou poručit, jak se zachovám v určité situaci, jako je například vztah. Dále nikdy nemůžou předpovědět moji budoucnost, kariéru, nebo na jaké úrovni bude můj osobní život. Nikdy mi nemůžou říct, jaké budou mé ideály za dvacet nebo třicet let.

Myslím, že často je opomíjená pravda. Často se stává, že dospělí nám ani tu pravdu říct nechtějí. Proč? To děti většinou nechápou. Na druhou stranu, když někdy pravda zůstane nevyřčena, je to lepší, než když vyjde na povrch.

Je možné udělat důležité rozhodnutí bez rodiče, když jsem dítě? Někdy ale rodiče nemůžou říct, jaké rozhodnutí udělám, ale ne jenom v dětství, ba i v dospělosti. Nikdy se ale nezbavíme starostlivé matky, která chce vědět, kam jdu, s kým jdu, kdy se vrátím, nebo co mám za lubem. Dále jsou tady ty formální věci, kdy nám nemůžou říct, jakou víru si zvolit, nebo jak velký je vesmír.

Někdy si musím odpovědi nalézt sám a určit si hranice, kam až mé myšlení dosáhne.

Pavel Sýkora, 9. A

Mária Lavička, 6. B

Zuzana Vávrová, 6. B

„Učitelé a dospělí vám některé věci neřeknou nikdy.“
(úvaha na citát Roberta Fulghuma)

Docela to chápou, že nám některé věci dospělí neříkají. Tak například, když jsme byly malé děti, rodiče nám na Vánoce říkali, že přiletí Ježíšek a dá nám pod stromeček dárky. Kdyby ale hned od začátku říkali, že ty dárky pod stromečkem dávají oni, tak bychom neměly žádné překvapení, ne? To by byla docela nuda, kdyby žádný kouzelný Ježíšek nebyl.

Ale zase si myslím, když rodiče neprobírají důležité věci, jako například peníze a říkají dětem, že jsou finančně zajištěné a ona to není pravda a nechají děti, aby rozhazovaly peníze, tak to je skutečný problém. Děti by o tomhle měly vědět a o dalších důležitých věcech, tady pochopitelně myslím ty děti, které tomu rozumí. Přeci neřeknou pětiletému „špuntovi“, že mají finanční problémy, a proto mu nemůžou koupit Lego.

Když učitel slyší, že ho pomlouváme, nebo když řekneme sprosté slovo, které nepatřilo jemu, tak dělají, že nás neslyší. Je to docela zajímavé, protože já bych se alespoň otočila a udělala nějaký obličej. Ale zase je divné, že když máme jet na nějaký výlet nebo když jdeme do kina, tak všechno vybírají a rozhodují učitelé, a pak se diví, že zlobíme. To fakt nechápu. Kdyby nás nechali se sami rozhodnout, tak by žádné problémy nebyly, ne?

Je roztomilé, když nás nechají rodiče žít ve světě pohádek, a učitelé, kteří dělají ze sebe hluché. Je docela fajn, že nám dospělí vše neříkají, protože kdybychom věděli pravdu už od začátku, tak bychom nebyly děti, ale dospělí, a to by bylo hodně špatné. Takhle alespoň každý rok odkrýváme realitu, a čím jsme starší, tak je to pořád horší a horší.

Lenka Divičová, 9. A

Nikola Uhrová, 6. B

Tereza Pýchová, 6. B

Sára Lavičková, 6. B

Hromada šrotu (Věc vypravuje)

Je mi už sedm let. Koupila mě Pavlova prateta. Nejdříve jsem měl více majitelů, ale pak zůstal jen jeden.

Jsem počítač na hry, protože se mi internet seká. Mám jen 75 gigabitů, protože už mám druhý hard disk. Dnešní nové počítače už mají přes tisíce gigabitů a jsou velice rychlé. Tohle mě dokáže rozzlobit, a proto se taky občas rozbíjí. Říkám si: „Už jsem stařík nad hrobem.“ Můj majitel na mě hrál už hodně hodin. Když odcházel do školy, tak jsem chtěl říct: „Ještě jednu úroveň a pak můžeš jít!“ Taky jsem se občas seknul, tak mě vypojil ze sítě.

Nejhorší pro mne bylo, když jsem musel zvládat třeba pět věcí najednou. I přesto, že mám Windows XP a nové hry už nahrát neumím, pořád umím přehrát ty staré. Ani už nevím, kolik je vlastně hodin, protože se mi rozbily hodiny. Mechanika už mi také nefunguje. Jediné, co mi ještě funguje, je jen jeden slot na USB. Takže nemůžu mít myš ani klávesnici v jednu chvíli.

Můj majitel mě chce vyměnit za lepší model, ale slíbil mi, že ještě do šrotu nepůjdu, protože mě věnuje bratrovi.

Pavel Sýkora, 9. A

Můj mluvící počítač (Věc vypravuje)

Kdyby můj počítač mluvil, určitě by o mně nemluvil jako o vzorném majiteli. Odmítám se o něj totiž starat. Neustále bychom se dohadovali.

Říkal by mi: „Okamžitě mě koukej vyčistit tím antivirovým programem a dej všechny věci, co mám rozházený po ploše, do složek, abych se načítal rychleji! Zapamatuj si už konečně své přístupové heslo s e-mailu. Když o tom tak přemýšlím, k čemu já ti vlastně, Martine, jsem? Nic kromě krávovin na mně naděláš. Posloucháš na mně hudbu tak nahlas, až mám někdy pocit, že mi z toho prasknou repráky. Ale i přesto, že se o mě nestaráš, tak na mě občas napíšeš domácí úkol. To je jediná smysluplná činnost, ke které mě využíváš.“

Milý počítači, odpusť mi, že se o tebe nestarám. Někdy si všímám spousty jiných věcí, ale tebe ne. Vždycky jsem si myslel, že jsi jenom hromada plastu, ale mýlil jsem se. Jsi bezva chytrý parťák, bez kterého bych se při řešení úkolů neobešel. Slibuji, že se polepším.

Martin Písek, 9. A

Sabina Kabourková, 6. B

Vojtěch Kolář, 6. C

Nina Štěrbová, 6. C

Procházka přírodou (líčení)

O víkendu napadl sníh a bylo krásné sluneční počasí, tak jsem se rozhodla, že nedělní odpoledne strávím na procházce přírodou. Už dlouho jsem nenavštívila své oblíbené místo u řeky, tak dnes jsem se tam vydala.

Vyšla jsem z domu, prošla několika ulicemi a obdivovala, jaký je dnes ve městě klid. Cesta pokračovala kolem tratě, kde během hodiny projel jediný vlak, poloprázdný a jel směrem na Prahu. Přešla jsem také přes velké pole, zasněžené a měkoučké. Nikde žádný člověk ani zvíře, jen já sama kráčela krajinou. V dále už jsem viděla malý most, vysoké holé stromy a zasněženou písčnou pláž, kde se v létě opalujeme a koupeme.

U řeky bylo dnes neobvyklé ticho, žádní rybáři tu neseděli, ani lidé se psy tu tentokrát nechodili. Řeka Lužnice byla zamrzlá, uprostřed měla pár děr pro ryby, aby mohly dýchat. Foukal studený větřík a byla celkem zima, slunce už nemělo takovou sílu jako například na jaře, nebo dokonce v létě. Zmrzlá řeka se celá třpytila a odrážela stín stromů.

Po chvíli jsem vešla do velkého tmavého lesa, který nádherně voněl po smrčínách a děsivě šuměl. Slyšela jsem i pár kroků člověka, ale nikdo kolem nebyl. Jehličnaté stromy i křoví měly na sobě tunu sněhu a cesta směrem zpět do města nebyla už vůbec vidět. Na konci lesíka byla velká hájovna s červenou stříškou a poblíž krmelec s ovocem, chlebem a rohlíky pro zvěř, která přes zimu trpí hladem.

Barbora Ježková, 3. A

Poblíž už začínala dlouhá silnice, která vedla až na dálnici, od které jsem odbočila a přešla raději po starém mostě. Pomalu se stmívalo, ve městě začínalo být rušno a lidé chodili pro jídlo do supermarketu Tesco, který se nachází v centru našeho malého města. Lampy svítily a na nebi se ukazovala půlka měsíce.

Úspěšně jsem dorazila domů a celá zmrzlá se usmívala, že jsem strávila den v nádherné přírodě.

Veronika Pěnkavová, 9. A

Pohled z okna (popis)

Je ráno, nový den a mě probouzí zpěv ptáčků, zpívají venku za okny. Já vstanu a protahuji se. To je ale krásný den, řeknu si, když mi do pokoje zasvítí paprsky světla. Slunce hřeje a já ho cítím, cítím, jak svými paprsky vytápí můj pokoj. Vidím, že za okny už je léto a já mám sílu na vše, co mě čeká.

Najednou mi cosi záhadného našeptává, ať jdu k oknu. Já nevím proč, ale poslechnu ho. V tom vidím tu krásu. Krásu světa, jenž je kolem mě. Cítím přítomnost květin, co rostou u potoka. Naslouchám zpívání větru, který mává se stromy, a uvědomuji si, že toto všechno je ráj.

Tato krása byla za mými okny již dlouho, ale já si jí nevšímala. To byla chyba! To, co tu teď vidím, je tak překrásné. Úzasnější než televize nebo počítač, ale hlavně, toto je skutečné. A já to cítím i v sobě!

Najednou mě z mého zasnění probouzí pes, co tam běží. Skáče a běhá, vypadá, jako kdyby chtěl něco chytit. Trochu se soustředím a vidím, že ten pejsek se snaží chytit motýlka. Je to tak vtipné a roztomilé zároveň. Nakonec ale motýlek vzlétne a zmizí kdesi ve stromě.

Ale ne! Pomyslím si. Najednou se sem začaly valit obrovské černé mraky. Všichni ptáčkové a motýli odlétají, květiny se uzavírají, pes také někam zmizel. Všechno se ukrylo před deštěm. Je smutné, že déšť může zkazit něco tak krásného, ale to bohužel patří k životu. Když se podívám na hodiny, zjistím, že jsem byla takto zasněná dvacet minut. Už musím jít. Rozloučím se s krásným výhledem a odcházím ze svého pokoje.

Anna Marie Vilímková, 9. C

S koněm na projížďku

Abychom mohli vyjet s koněm na projížďku, musíme mít vlastního nebo pronajatého koně. Já osobně mám nejradši ponyho, je to shetland pony. Podle váhy a své výšky si našeho oře vybíráme. Když máme zvířátko vybrané, potřebujeme stáj nebo místo ustájení. Nesmí chybět výběh, popřípadě louka poblíž. A hlavně musíme vědět, jak se o takového koně postarat.

O konika se máme i starat, takže nesmí chybět potřebné náčiní, jako je hřeben, kartář a háček, také nějaký hadr na otírání koně. Kůň by se měl čistit každý den a jeho stáj jednou až dvakrát týdně. Když čistíme koně, začínáme od hlavy. Většina zvířat má ráda protírání očí palcem nebo mokrým hadrem. Ani naše oblečení nesmí propadnout špíně. Obležení má být speciální jezdecké. Helma a boty k tomu patří taky.

Před vyjížděkou si svého kamaráda osedláme, bez sedla jezdí jen málokdo. Sedlo si vybereme podle toho, jaký styl budeme jezdit. Sedlo může být anglické westernové, ale i skokové. Pod něj musíme dát dečku, jinak by ho to dřelo na hřbetě. Na sedle je pás, kterým to připoutáme koni kolem pasu. Nesmí být utáhnuté ani volné, sedlo by spadlo a vy s ním. Na hlavu dáme ohlávku pomalu, abychom koni neublížili, mohl by nás kopnout nebo kousnout. Vůbec to není příjemné. Na hlavu můžeme dát čabraku a na nohy bandáže, ale to jsou jen doplňky.

Na koně se vyhoupneme s pomocí někoho nebo bez pomoci. Když sedíme, koně se chytne na indiána, to je za hřívu, nebo za k tomu určenou pevnou stuhu. Na koně nekřičíme „hyjé!“ nýbrž ho lehce pobídeme lehkým kopnutím do břicha. Podle rychlosti přidáváme: „Hurá! Jdeme!“ pevně se držíme, jinak spadneme.

Po projížďce koně odstrojíme a ustájíme sedlo, ohlávku, popřípadě žebatku a bandáže uklidíme na určené místo. Kůň potřebuje pořád čistou podestýlku, takže vezmeme lopatu, vidle a začneme. S chutí do toho a půl je hotovo. Kůň je vykydán, ale má hlad, vodu nabere do připraveného koryta. K jídlu mu dáme zrní, seno, popřípadě ovoce a zeleninu. Nakonec můžeme koně vypustit na pastvu.

Martin Písek, 9. A

Jakub Mejda, 8. B

Eliška (popis osoby)

Popisují svou sestru Elišku Faberovou. Je tři roky stará a své narozeniny slaví na začátku letních prázdnin.

Má kulaťoučký obličej jako míček, světlé obočí, oči modré jako dvě pomněnky a pod nimi uprostřed nos malý jako knoflík. Její ústa jsou úzká s mléčnými zoubky. Na uších jí visí zlaté náušnice. Vlasy má dlouhé asi tak po ramena a jejich barva je světle hnědá. Její mamka jí dělá různé účesy.

Eliška je asi metr vysoká. Má krátké nožičky a ještě kratší ručičky. Její bříško je ploché.

Eliška je roztomilá dívka. Je to náš malý andílek, ale někdy dokáže zlobit jako velký ďáblík. Ráda pomáhá krmit papoušky Pepu a Ferdu, psovi Rockymu sype granule. Často se mazlí s morčaty Myškou a Jerrynou.

Mám ji rád, i když mi někdy leze na nervy.

Zdeněk Faber, 6. C

Eliška Maturová, 9. B

Anette Stoszková, 9. B

Samuel Bigas, 6. A

Silas (charakteristika mého oblíbeného literárního hrdiny)

Silas je jeden z hrdinů románu Šifra Mistra Leonarda od spisovatele Dana Browna.

Jeho sněhobílý obličej s téměř neviditelnými vlasy, řasami a obočím rozjasňují velké červené oči s růžovými zorničkami. Tváře má pokryty jizvami, ostatně jako zbytek těla. Chodí oblečen v černé plandavé kápi, kterou má v pase ovázanou provazem. Jeho chůze je charakteristická svým kulháním, které je způsobeno ostnatým pásem, jenž nosí ovázaný kolem stehna. Díky tomuto pásu může pociťovat bolest jako Kristus na kříži. Je totiž členem katolické organizace Opus Dei, která nařizuje podstupovat toto trápení za účelem očisty svého těla.

Ač se může zdát bezcitným a surovým člověkem, opak je pravdou. Je to člověk, kterému v životě chybí láska, a proto je schopen zabíjet za malou trochu přízně od Boha.

Tato postava se mi líbí, protože je v příběhu málo výrazná. Zaujala mě svým neobvyklým vzhledem a chováním.

Daniela Bakalářová, 8. A

Popis obrazu

Tento obraz nakreslil český spisovatel a ilustrátor Josef Lada. Umělecké dílo vzniklo z královských kreseb.

Hlavní motiv tohoto obrazu je krajina zimy, kde si lidé a zvířata spolu hrají. Autor obrazu krásně vystihl prostředí a krajinu obrazu s tématem zimy.

Na popředí obrázku jsou děti a zvířata, jak si spolu hrají a dovádějí. Z levé i pravé strany obrazu jsou dva kopce, ze kterých sjíždějí skupinky dětí na saních. Uprostřed obrazu jsou tři malí chlapi, kteří společně staví velkého sněhuláka. Vlevo dole na obraze jsou děti skotačící na ledě, přičemž jeden chlapec upadnul. Na obraze mezi dovádějícími dětmi pobíhá pes, který děti ze srandy honí. Na obraze jsou vyobrazeny opadané vrby, zapadané sněhem. Všude po obraze jsou popadané sněhové koule.

Na pozadí obrazu jsou vyobrazeny zasněžené chalupy a zasněžený kostel. Úplně nahoře vzadu na díle Josefa Lada jsou také zasněžené kopce a hory, nad kterými poletují zimní ptáci. Jsou tam i dva malí chlapi, kteří svými saněmi dělají cestičky do sněhu. Všude po pozadí obrazu jsou opadané, zasněžené stromy a keře.

Kontrast tohoto obrazu je velmi sladěn do bílé, která zobrazuje spadáný sníh a jeho krajinu na zimním tématu. Bílou barvu ještě doplňuje modrá, se kterou tvoří nádech zimní krajiny.

Můj osobní dojem z tohoto obrázku je hezký, protože mám zimu ráda a je na tomto obraze vidět, že zima je období pro skotačení ve sněhu a dokazuje, že každé období je něčím krásné.

Michaela Strychová, 7. B

Popis obrazu

Autor, Dominik Schneider, nakreslil svůj obrázek černo-bíle a tužkou. Obrázek nám ukazuje staré zachovalé středověké město s turistickými atrakcemi.

Hlavní motiv obrázku je starý kamenný most, který má velice pevnou konstrukci, jelikož zde stojí několik desítek let.

Nalevo od mostu stojí nově přidělané dřevěné molo, ke kterému patří kavárna, která dříve byla bývalá strážní věž. I ona je vytvořena kamennými zdmi. Majitel kavárny proto konstrukci nechal sedě natřít, ale zdi jsou z cihel, aby v kavárně nebyla moc velká zima. Ve strážní věži jsou každý den strážní vojáci, kteří věž musí hlídat, jelikož zde má město pokladnici, do které občané ukládají peníze na to, aby měl osvěcení nejen kamenný most, ale i celé město.

Napravo od mostu je starý kostel s farou, ze zadu kostela stojí menší bytový dům neboli hotel pro návštěvníky města, kteří se zde mohou ubytovat nebo si zajít na oběd či si odpočinout na terase.

Obyvatelé města i turisté toto město navštěvují proto, že jsou zde rozlehlé travnaté krajiny a kamenné vrcholky. Jsou tu také lesy, ve kterých je ukrytá krabička, kterou lidé s dětmi hledají a když ji najdou, vymění si zde nějakou věc, kterou si poté odnesou domů, ale musí tam na oplátku dát něco svého.

Myslím si, že město je krásné, i když je smyšlené. Velice se mi líbí, že si autor dal záležet na detailech.

Natálie Jurčíková, 7. B

Jaroslava Wertheimová, 3. C

Marek Pešl, 3. C

Natálie Dubšíková, 3. C

Vanessa Voráčková, 3. C

Kristýna Bulanová, 3. C

Renata Šefránková, 3. C

Adriana Jánošková, 3. C

Anna Klimešová, 3. A

Ondřej Čapek, 3. A

Diana Urbanová, 3. A

Dominika Karafízievová, 7. B

Vzpomínáme na Vánoce

Žáci 3. A

Žáci 3. A

Žaneta Oláhová, 7. B

Košský tábor

Na letní košský tábor jsem přijel 13. 7. v neděli. Tento tábor se nachází ve vesničce, která nese název Štětice. Leží čtyřicet kilometrů od Českých Budějovic, blízko Písku.

Jelikož jsem tam nebyl poprvé, tak jsem hned zamířil k místu, kde sídlili vedoucí, abych se nahlásil a zjistil, kde budu bydlet. Byla mi přidělena jedna ze tří chatek. Jelikož v chatkách není elektřina, tak jsem si musel najít někoho, kdo bude bydlet na pokoji v budově, abych si tam mohl přes noc nechat nabíjet telefon.

Na košské tábory moc kluků nejezdí, tak jsem tam byl jeden ze čtyř. Všichni kluci byli mladší, takže mi je dali vedoucí na starosti a přidělili je ke mně na chatku.

Ve čtvrtek odpoledne začalo hodně pršet, tak jsem si řekl, že si zajdu pro bundu. Jak jsem vyšel, podklouzla mi noha a špatně jsem dopadl na hranu verandy své chaty. Dopadl jsem tak špatně, že jsem si zlomil levou nohu v kotníku.

Koukala při tom na mě jedna malá holčička. Řekl jsem jí: „Jdi pro vedoucího. Asi jsem si zlomil nohu.“ Ona se jen dívala a nic nedělala. „Tak dělej, hrozně to bolí!“ vykřikl jsem na ni. V tu chvíli se otočila a rozběhla se za vedoucím.

Vedoucí zavolali záchranku, přehodili přese mě deku, aby na mě nepršelo. Při čekání na sanitku se mě jedna kamarádka snažila rozptýlit tím, že mi zpívala písničku z pohádky. Druhá si ze mě dělala legraci, že zase pojedu domů sanitkou, stejně jako vloni, kdy jsem si hnul s krkem.

Sanitka měla zpoždění, čekali jsme o pět minut déle. Záchranáři se mě ptali na věk, na to, jestli jsem tu nohu už měl zlomenou, chtěli vědět, jak se to stalo, a další jiné věci, aby to mohli napsat do zprávy, se kterou mě předávali v nemocnici.

V písecké nemocnici mi udělali rentgen. Pak se mi snažili nohu srovnat bez narkózy. Hodně to bolelo. Nakonec rozhodli, že mě převezou do nemocnice v Českých Budějovicích. Cesta sanitkou se zdála dlouhá. Přivezli mě na oddělení úrazů a přidali: „Hlaste se na ,cetéčku.““ Pak prohlásili: „Už je připravený sál.“

Probral jsem se dvě hodiny po operaci, která prý proběhla dobře. Dali mi nohu do sádry, nemohl jsem s ní ani hnout. Dávali nám hrozné jídlo, nedalo se jíst. A tak jsem už druhý den přemluvil primáře, aby mě co nejdřív pustili domů.

Když jsem v sobotu dorazil domů, zeptal jsem se táty, jestli bych se mohl vrátit na tábor. Po dohodě jsem se sbalil a táta mě tam odvezl.

Když jsem tam dorazil, tak se celý tábor zbláznil a začali se ta o mě starat, jako bych byl jejich král. Přespal jsem tam jednu noc a užil si spoustu zábavy. V neděli jsem se vrátil domů a odpočíval jsem.

Na tyhle prázdniny nikdy nezapomenu.

Dominik Douša, 9. A

Matěj Hönig, 6. C

Andrea Doležalová, 6. B

Letní víkend na chatě

Máme chatu na Lipně, v osadě Kovářov, kam často jezdíme. Kovářov se nachází mezi Černou v Pošumaví a Frymburkem.

K chatě jedeme asi jeden kilometr úzkou cestou podél jezera, potom lesní cestou a jsme tam. Chata je postavena na velmi pěkném místě. Kolem je spousta lesních stromů, zelené, živé ploty lemují celý pozemek.

Vyndám si lehátko a relaxuji. Letní počasí je úžasné. Všude kolem je klid a my posloucháme cvrlikání ptáků. Za chatou máme studánku, do které teče pitná voda z lesního pramenu. Tráva je posetá spoustou sedmikrásek a tvoří bílý koberec. Po stromech poskakují veselé veverky a motýli si hrají na honěnou.

Z okna chaty je krásný výhled na jezero, které se třpytí v letním slunci.

Moc se těším na večer. Když se slunce schová za obzor, rozděláme si ohýnek, pečeme buřty, grilujeme maso a sliny se nám sbíhají.

Jiskřičky v ohni jakoby vesele poskakovaly a jeho praskání je velmi příjemné a uklidňující. To vše doplňuje cvrkot cikád. Někdy je to opravdový koncert. Potom rozsvítí své lampičky světlušky a poletují v teplé noci.

Sedíme a díváme se do ohně a každý asi na něco hezkého myslí, anebo nemyslí vůbec na nic.

Po obloze tiše pluje měsíc, jakoby počítal hvězdy, kterých je plné nebe.

Je letní noc a mně se už chce spát. Tak dobrou noc.

Natalie Černochová, 6. B

Náš letní oheň

Alespoň jednou za dva týdny si o letních prázdninách rozděláme na zahradě oheň a sejde se tam celá naše rodina, pokud to teda jde.

Oheň krásně hřeje při slunečném letním dni bez mraků. Zvláštní pocit je, když mě hřeje oheň a na záda mi fouká chladný letní vánek. Praskání ohně mě uklidňuje, protože mi připomíná praskání bublinkové fólie. S tou jsem si totiž jako malý rád hrával. U ohně jsme taky s bratrem často hrávali fotbal, takže je to takové místo, kde se všichni sejdem a pobavíme se.

Když dáváme maso i zeleninu na rozpálenou mramorovou desku, začne se linout chutná vůně pečeného masa, kterou lze je stěží popsat. Občas s sebou letní vánek přinese i vůni z lipových stromů, které stojí nedaleko našeho domu. Rádi se všichni během grilování kocháme zejména výhledem na kamennou stráň naproti našemu domu, kde každý večer barevně odráží poslední paprsky horkých, nejen červencových dnů ještě dlouho poté, co slunce zapadne za horizont.

Večery u ohně jsou u nás zkrátka oblíbeným způsobem trávení léta.

Johana Veisová, 6. A

Filip Jirkovský, 7. A

Pravá láska

Milovat někoho dřív než je?
Ano i to možné je,
pravá láska existuje.
Tak si představ,
jak jsem se cítila,
když už jsem myslela,
že nebudeš mou.
Je to jakou chodit tmou
a pouze cítit jak slzy krví zbarvené,
stékají tam kam,
kde budou ztracené,
do moří, kam lidé dávají bolest svou.
Ach bože, jak můžeš dopustit,
aby tolik lidí trpělo!

Tereza Jiříková, 9. B

Žáci 3. A

Konec školní docházky

Devět let učení už končí
a my učitelům ztratíme se z očí,
ale tím to pro nás však nekončí.
Zůstává snad jen jedna otázka:
Co z nás bude?
Prodavač nebo květinářka,
hasič nebo sekretářka,
kuchař nebo elektrikář.
Teď tu budou ty prázdniny
A na toto zapomeneme ještě na chvíli.
Anette Stoszková a Eliška Maturová, 9. B

Žáci 3. A

Konec školní docházky

Konec roku už je tady,
utíká rychle čas,
loučíme se se „základkou“,
učitelé, vzpomínejte na nás!
Devět let učení a zábavy,
nikdy na to nezapomenu,
dobré i to špatné jsme si prožili,
vzpomínky a radost mám v hlavě stále.
Eliška Sedlářová, 9. B

Žáci 3. A

Letošní absolventi 9. tříd:

Matěj Hönig, 6. C

9. A

Mgr. Lenka Macková

Amblerová Martina
Balogová Vanessa
Čáповá Anna
Divičová Lenka
Douda Dominik
Hobizalová Tereza
Kináč Dušan
Kocourková Simona
Leštinová Nikola
Pěnkavová Veronika
Písek Martin
Raabová Petra
Říha Radek
Samková Diana
Strnadová Marie
Sýkora Pavel
Šťastná Adéla
Turková Eliška

Tereza Jiříková, 9. B

9. B

Mgr. Miroslava Havířová

Brůha Martin
Brůhová Miroslava
Fesyuk Vladyslav
Frühaufová Anita
Halim Zengiz
Hrubá Karolína
Jiříková Tereza
Maturová Eliška
Mikoláš Patrik
Motl Marek
Müllerová Stefanie
Pečmanová Kateřina
Petrovičová Terezie
Podlahová Agáta
Punda Václav
Sedlářová Eliška
Stoszková Anette
Šebesta Tomáš
Výbochová Aneta

9. C

Mgr. Michala Albrechtová

Berkyová Patricia
Blábolil Denis
Dušák Martin
Dvořák Jan
Engl Martin
Hlaváčová Denisa
Housková Lenka
Kerekaničová Ivanka
Krátký Denis
Kurážová Eliška
Macková Michala
Machaloušová Viktorie
Suchan David
Sýkora Ondřej
Vilímková Anna Marie
Vlček Dominik
Zajíček Václav

A na závěr jeden vtip
z vlastní produkce...

... Jde chlápek do obchodu pro mléko.

Najednou přijde mléko a říká:

„A nebojíš se laktózy?“

(Místo na smích...)

Denis Krátký, 9. C

Klára Houfková. 8. B

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovcova 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Michala Albrechtová, Mgr. Miroslava
Havířová, Mgr. Jaroslava Interholcová, Mgr. Marcela Linhartová, Mgr. Lenka
Skleničková, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Jitka Šimková

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Michala Albrechtová, Mgr. Marcela
Albrechtová, Iva Bicanová, Mgr. Vlastimila Bürgerová, Mgr. Šárka Křivanová,
Mgr. Marcela Linhartová, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Tereza Špácalová

Sestavila: Mgr. Michala Albrechtová

Vyšlo v květnu 2015